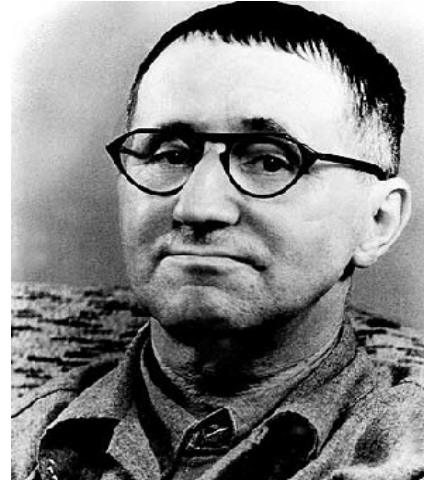

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι*

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, ρώτησε τον κ. Κ. η κορούλα της οικονόμας του, θα φέρονταν τότε πιο καλά στα μικρά ψαράκια; Σίγουρα, αποκρίθηκε εκείνος. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα χτίζαν για τα μικρά ψαράκια στη θάλασσα τεράστια κλουβιά και θα βάζαν μέσα διάφορες τροφές, φυτά καθώς και ζωντανά. Θα φρόντιζαν τα κλουβιά να χουν πάντα καθαρό νερό και γενικά θα τα εφοδίαζαν με διάφορες εγκαταστάσεις υγιεινής. Όταν λόγου χάρη ένα ψαράκι τραυμάτιζε την ουρά του, οι καρχαρίες θα του βάζαν αμέσως έναν επίδεσμο μην τυχόν και ψοφήσει και το χάσουν πριν την ώρα του. Έπειτα για να μη μελαγχολούν τα ψαράκια θα οργάνωναν κατά διαστήματα στη θάλασσα μεγάλες γιορτές, γιατί τα κεφάλτα ψαράκια είναι πιο νόστιμα από τα θλιμμένα. Τούτα τα μεγάλα κλουβιά θα είχαν βέβαια και τα σχολειά τους. Εκεί τα ψαράκια θα μάθαιναν πώς να κολυμπάνε στο στόμα του καρχαρία. Θα πρεπε λόγου χάρη να μάθουν γεωγραφία για να μπορούν να βρίσκουν τους μεγάλους καρχαρίες όταν αυτοί κάπου θα τεμπελιάζουν. Βέβαια το σπουδαιότερο θα ήταν η ηθική διάπλαση των μικρών ψαριών. Θα τους μάθαιναν ότι για ένα ψαράκι δεν υπάρχει μεγαλύτερη και ωραιότερη αρετή από το να θυσιάζεται πρόθυμα κι ότι όλα τα ψαράκια θάπρεπε να πιστεύουν τυφλά στους καρχαρίες προπαντός όταν αυτοί τους λένε ότι θα φροντίσουν για ένα ωραίο μέλλον. Θα έδιναν στα ψαράκια να καταλάβουν πως αυτό το ωραίο μέλλον τότε μόνο θα είναι εξασφαλισμένο όταν εκείνα μάθουν να υπακούνε. Τα ψαράκια θάπρεπε να φυλάγονται από κάθε λογής ταπεινές, εγωιστικές και μαρξιστικές διαθέσεις κι αν τύχαινε κανένα από δαύτα να φανερώσει τέτοιες αδυναμίες τ' άλλα ψαράκια θάπρεπε να τ' αναφέρουν αμέσως στους καρχαρίες. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα έκαναν βέβαια αναμεταξύ τους και διάφορους πολέμους για να κυριέψουν ξένα κλουβιά και ξένα ψαράκια. Στους πολέμους αυτούς ο κάθε καρχαρίας θα πολεμούσε με τα δικά του ψαράκια. Θα μάθαιναν στα ψαράκια ότι ανάμεσα σ' αυτά και τα ψαράκια των άλλων καρχαριών υπάρχει τεράστια διαφορά. Τα ψαράκια, θα τους έλεγαν, είναι ως γνωστό βουβά, σωπαίνουν ωστόσο σε ολότελα διαφορετικές γλώσσες γιαυτό και είναι αδύνατο να καταλάβει το ένα τ' άλλο. Σε κάθε ψαράκι που θα σκότωνε μερικά εχθρικά ψαράκια που σωπαίνουν σ' άλλη γλώσσα, θα καρφίτσωσαν κι από 'να παράσημο από φύκι και θα του 'διναν τον τίτλο του ήρωα. Αν βέβαια οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαν και τη δική τους τέχνη. Θα είχαν ωραίους πίνακες που θα παράσταναν τα δόντια των καρχαριών με θαυμάσια χρώματα, και τα στόματά τους θα ήταν σαν τους κήπους της Βαβυλώνας όπου μπορεί να κάνει κανείς τρελό σεργιάνι. Τα θέατρα στο βυθό θα έδειχναν πως ηρωικά ψαράκια με την μπάντα μπροστά θα ορμούσαν μαγεμένα και νανουρισμένα με τις πιο όμορφες σκέψεις στο στόμα των καρχαριών. Δε θα 'λειπε βέβαια και η θρησκεία αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι. Αυτή θα δίδασκε ότι τα ψαράκια μοναχά στην κοιλιά των καρχαριών θ' άρχιζαν να γεύονται την αληθινή ζωή. Εξάλλου αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι όλα τα ψαράκια δε θα ήταν πια ίσα κι όμοια όπως συμβαίνει σήμερα. Μερικά από δαύτα θ' αποχτούσαν αξιώματα και θα τα τοποθετούσαν πάνω από τ' άλλα ψαράκια. Όσα μάλιστα είναι λίγο πιο μεγάλα θα είχαν το λεύτερο να τρώνε τα πιο μικρά. Αυτό θα ήταν άλλωστε ευχάριστο για τους καρχαρίες γιατί έτσι εκείνοι δε θα χρειάζονταν πια παρά να καταπίνουν συχνότερα πιο μεγάλες μπουκιές. Και τα πιο μεγάλα ψαράκια, αυτά που είχαν τις ψηλές θέσεις, θα φρόντιζαν για την τάξη ανάμεσα στα ψαράκια και θα γίνονταν δάσκαλοι, αξιωματικοί και μηχανικοί στα ψαροκλουβιά. Κοντολογίς μόνο αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαμε πολιτισμό στη θάλασσα.

* Το «Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι», είναι η εκτενέστερη από τις 87 αφηγήσεις που αποτελούν τις «Ιστορίες του κ. Κόινερ», έργου που γράφτηκε από τον Μπέρτολντ Μπρεχτ σε διάστημα τριάντα χρόνων (1926-1956). Δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1949.

Περαιτέρω πληροφορίες για τον Μπέρτολντ Μπρεχτ: http://en.wikipedia.org/wiki/Bertolt_Brecht